

4. a. g. paa § 21, Institutter med særlige Fonds, V. 2. det lærde Skolevæsen, endvidere den fri Bevilling, som man ogsaa kaldte det, paa § 4, Anmærkningen om Land- og Tigningskatten, og paa § 17, D. 4. Beløbet til Fredsbureauet i Bern. Endvidere erklærede man sig villig til paa § 22, Krigsministerens Budget, at bevilge i alt 3,687 Kr., nemlig 800 Kr. til en Departementschef og det øvrige Beløb til Forøgelse af Militærarbejdernes Antal. Endelig var man ogsaa villig til paa § 24, Finansministerens Budget, at bevilge de 7,200 Kr. til Oparbejdelse af Restancer. Da Sagen stod saaledes, blev der altsaa Spørgsmaal, om dette Forslag kunde accepteres af Ministeriet. Det viste sig, at dette ikke kunde finde sig tilfreds med, hvad der var bevilget paa de militære Budgetter. Sagen truede nu med at gaa i Staa, men saa viste der sig en *dous ex machina* i Skikkelse af en Højremand hede fra det andet Ting, som fremkom med et Forslag, der gik ud paa, at der skulde bevilges yderligere 10,000 Kr. paa Krigsministeriets Budget under § 22, samt tilsammen 65,000 Kr. paa § 26. Dette Forslag blev da taget under Overvejelse fra de forskellige Sider i Udvalget. For Højres Bedkommende toge vi selvfølgelig Anstand for at høre, hvorledes Ministeriet stillede sig dertil. For Venstres Bedkommende gjorde man et noget imødekommende Skridt, men dog ikke saa vidt som Forslaget, idet man gik ind paa at bevilge 10,000 Kr. paa § 22 og 25,000 paa § 26. Her viste det sig nu, da vi endelig kom til Konference med den højtærede Konsejlspræsident, hvor heldig en Haand det Højremedlem for Folketinget havde haft. Det viste sig nemlig, at Konsejlspræsidenten kunde acceptere dette Forslag. Fra vor Side blev det taget under Overvejelse, hvorledes vi skulde stille os dertil, og Resultatet af Overvejselsen blev, at uagtet vi nødig gjorde det, da det forekom os, at den højtærede Krigsminister ved sit oprindelige Forslag allerede var gaaet mere end tilstrækkeligt med, endes vi dog om, at vi vilde acceptere dette Forslag, da vi ikke vilde lægge Ministeriet nogen Bankelighed i Vejen. Fra Venstres Side stillede man sig anderledes. Efter at man havde overvejet Sagen, endte det med, at man fremkom med et Forslag, hvorefter man vel gik ind paa yderligere at bevilge paa § 26 de forlangte 40,000 Kr., men til Gengæld opstillede man andre Fordringer. For det første forlangte man, at der paa § 26 under Nr. 1 skulde gives to ny Bevillinger, den ene til saakaldte Aulscenrer for Heste, Kvæg og Svin paa 100,000 Kr., den anden

til Fremme af Rødelssporten ved Tilskud til Anlæg af Eksporlagterier med videre paa 200,000 Kr. Men desuden forlangte man, at Regeringen og Højre skulde gaa bort fra det, som oprindelig var indrømmet, og som vi vare enige om, nemlig at Rentenedsættelsen paa § 3 skulde bortfalde — nu skulde altsaa Rentenedsættelsen optages igen —, fremdeles, at de 2,000 Kr. til Fredsbureauet i Bern paa § 17 skulde genoptages, og endelig, at ligeledes Rentenedsættelse skulde finde Sted for de lærde Skolers Kapitalers Bedkommende. Regeringen tiltraadte gennem den højtærede Konsejlspræsident dette Forslag. For Højres Bedkommende stillede det sig nu saaledes, at vi maatte overveje, hvad vi kunde gaa ind paa af det. Vi bleve da enige om, at de to ny Bevillinger paa § 26, tilsammen 300,000 Kr., vilde vi gaa ind paa, om vi end ikke vare uden Betænklichkeiten. For det første fordi det ikke er ganske korrekt, at man under Fællesudvalgets Forhandlinger optager saadanne ny Bevillinger. Man kunde endog gaa med nogen Føje sige, at det er helt uden for, hvad Grundloven siger, thi den giver Fællesudvalget til Opgave at afgive Betænkning over Uoverensstemmelser. Men for ikke at hænge sig i Formaliteter oversaa man dette. Og ligeledes fandt man sig i, at de paagældende Bevillinger egentlig ikke vare saa særdeles vel motiverede, det synes end ikke fra Regeringens Side, at navnlig Spørgsmaalet om de saakaldte Aulscenrer for Heste, Kvæg og Svin var saa gennemtanke i Detailler, at den havde gjort sig fuldstændig Rede for, hvorledes Benyttelsen af Beløbet skulde ske, og man vil finde den højtærede Landbrugsminters Udtalelser om disse Punkter tilføjet Betænkningen. Smidlertid fandt man, at man kunde gaa ind paa det, hvis man derved kunde komme til Enighed, men derimod modsatte vi fra Højres Side os bestemt at gaa ind paa Rentenedsættelsen paa § 3 og Bevillingen til Fredsbureauet i Bern. Disse Punkter drejede sig om fri Bevillinger, og om saadanne var det en fra Folketingets Side anerkendt Regel, at man ikke kunde tvinge noget af Tingene til at gaa ind derpaa; naar noget af Tingene vægrer sig ved den Slags Bevillinger, maatte det respekteres af det andet Ting, og da Landstinget nærer overvejende Betænklichkeiten ved at gaa ind paa disse Bevillinger, have vi fastholdt det Standpunkt, at vi ikke tiltræde Forslaget paa dette Punkt.

Jeg skal nu, inden jeg nærmere omtaler disse Dissenspunkter, først berøre et Par Sidespørgsmaal, et Par Sidepunkter, som